

hadden Suze en hij zich verloren in Nietzsches filosofie der grote geesten. Toen Nico zich bij hen voegde veranderde als vanzelf het onderwerp van hun gesprek en vertelde Eckstein het doel van zijn komst. Hij verzamelde handtekeningen onder een verzoekschrift aan de regering om betere afwatering voor „t land van Maelkerke en Werendorp”. Er was een natte zomer voorspeld door de weerkundigen en hoewel die heren zich vaak vergisten was het toch gewenst tijdig maatregelen te nemen om herhaling van de gebeurtenissen van twee jaar geleden te voorkomen. Herzberg was zeer met het plan ingenomen en wilde gaarne zijn naam aan het adres toevoegen. Toen Eckstein in zijn zak naar het stuk zocht, zag Suze hoe er een toegevouwen wit papiertje op zijn knie fladderde en vandaar geluidloos op de grond viel. Eckstein had het niet gezien en zat al met Herzberg over de handtekeningen gebogen.

Suzes eerste gedachte was het gevallene op te rapen of hem attent te maken, zodra hij uitgesproken had. Maar terwijl zij erover dacht wat het voor een papiertje mocht zijn, dat hij zo zorgvuldig in zijn portefeuille bewaarde, kwam er een ander plan op. Als zij niets zei en hij weg ging zonder het te zien? Dan zou zij het oprapen en... zou... zij... het... lezen? Was dat slecht? Als het iets belangrijks was kon zij het immers dadelik naar hem opzenden en anders zou zij 't hem de volgende maal terug geven. Het kon een zakenbrief zijn of... nee, een andere brief wilde zij niet dat het was. Maar... misschien was het iets van hem. Zelf, iets waarop hij zijn gedachten had geschreven! Nu kon ze niet meer anders, nu moest ze zwijgen om dat, dat van hem te weten. Was het een lage manier? Maar, God, iets van hem-zelf, een innigste gedachte misschien... Bij het teruggeven zou ze eerlijk biechten, dat zij het gelezen had, opdat hij niet beter van haar zou denken dan zij was.

Ze verlangde nu haast, dat hij weg ging

en was bang, dat hijzelf of Herzberg het nog op 't laatste ogenblik zouden zien en haar haar buit ontroven.

Toe Eckstein haar met een vriendelijke glimlach had ten afscheid gegroet en Herzberg hem, nog druk pratend, uitleidde tot de voordeur, stak Suze haar hand — die noch beefde door de druk van zijn vingers — onder tafel en het papiertje grijpend borg ze het haastig in haar blouse. Straks als ze alleen was zou ze het boven gaan lezen. Ze was gespannen als voor een prettige verrassing, onder de koffie kon ze aan niets anders denken dan dat ze een brief had van hem, een brief van den man, die zij zó... bewonderde... Als haar armen langs haar lijf streken hoorde ze het papier ritselen en ze deed het opzettelijk om het wéér te horen, tegelijk schuw kijkend of Nico het niet zou letten en vragen: wat rammelt er zo in je blouse?

Toen haar man eindelijk, eindelijk vertrok — want hij sprak al maar over het adres, vertelde zijn verwachtingen over het resultaat en raakte er niet over uitgepraat — toen hij zich eindelijk herinnerde, dat hij die middag vergadering had, sprong zij bij twee treden tegelijk de trap op naar haar kamertje, sloot de deur af en dook in een der fauteuiltjes voor het raam. Hijgend drukte zij haar handen tegen het papier, waarachter haar hart klopte en kwelde zich zelve nog door het niet dadelik te lezen. Want het ging een feest worden en zij wilde eerst zich verkleden in de wit-fluwelen empire-japon, die zij destijds in de kleur van haar meubels en om hier te dragen gemaakt had. Eerst dan sloeg ze het toegevouwen blaadje, dat kletterde in haar zenuwachtige handen, ineens open en gedrukt schrift ziende wilde ze het teleurgesteld wegwerpen, nu het zijn letters niet waren. Maar zonder te willen had ze al een paar regels in zich opgenomen en ademloos las ze nu verder. Het was een losse bladzij uit een Nuts-programma en bevatte de tekst van enige